Diumenge 4 (B) de Quaresma

Text de l'Evangeli (*Jn* 3,14-21): En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «I així com Moisès enlairà el serpent al desert, així convé que sigui enlairat el Fill de l'home, per tal que tot el qui cregui en ell tingui vida eterna».

Perquè tant estimà Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit perquè tot el qui cregui en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna. Ja que no envià Déu el Fill al món per jutjar el món, sinó perquè se salvi el món per ell. El qui creu en ell no és jutjat; però qui no creu ja està jutjat, perquè no ha cregut en el nom del Fill unigènit de Déu. I aquest és el judici: la llum ha vingut al món, i els homes s'han estimat més les tenebres que la llum, ja que les seves obres eren dolentes. Perquè tot el qui fa el mal avorreix la llum; i no ve a la llum, per tal que no siguin descobertes les seves obres. Però el qui fa la veritat ve a la llum, perquè es manifestin les seves obres, que en Déu han estat fetes.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Tant estimà Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit»

Mn. Joan Ant. MATEO i García
(Tremp, Lleida, Espanya)

Avui, la litúrgia ens ofereix un flaire anticipat de la joia pasqual. Els ornaments del celebrant són rosats. És el diumenge "laetare" que ens convida a una serena alegria. «Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l'estimeu...», canta l'antífona d'entrada.

Déu vol que estiguem contents. La psicologia més elemental ens diu que una persona que no viu contenta acaba malalta, de cos i d'esperit. Ara bé, la nostra alegria ha de estar ben fonamentada, ha de ser expressió de la serenor de viure una vida amb sentit ple. Altrament, l'alegria degeneraria en superficialitat i ximpleria. Santa Teresa distingia amb encert la "santa alegria" i la "boja alegria". Aquesta darrera és només exterior, dura poc i deixa un regust amarg.

Vivim temps difícils per a la vida de fe. Però també son temps apassionants. Experimentem, en certa manera, l'exili babilònic que canta el salm. Sí, també nosaltres podem viure una experiència d'exili «tot

plorant d'enyorança de Sió» (Ps 136,1). Les dificultats exteriors i, sobretot, el pecat ens poden portar vora els rius de Babilònia. Malgrat tot, hi ha motius d'esperança i Déu ens continua dient: «Si mai t'oblidava que se m'encasti la llengua al paladar» (Ps 136,6).

Podem viure sempre contents perquè Déu ens estima bojament, tant que ens «va donar el seu Fill unigènit» (Jn 3,16). Ben aviat acompanyarem aquest Fill únic en el seu camí de mort i resurrecció. Contemplarem l'amor d'Aquell que tant ens estima que s'ha lliurat per nosaltres, per tu i per mi. I ens omplirem d'amor i mirarem Aquell que ha estat traspassat (cf. Jn 19,37), i creixerà en nosaltres una alegria tan gran que ningú no ens la podrà prendre.

La veritable alegria que il·lumina la nostra vida no prové del nostre esforç. Sant Pau ens ho recorda: no ve de vosaltres, és un do de Déu, som obra seva (Col 1,11). Deixem-nos estimar per Déu i estimem-lo, i la joia serà gran en la propera Pasqua i en la vida. I no oblidem deixar-nos acaronar i regenerar per Déu amb una bona confessió abans de Pasqua.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Segons les paraules dirigides a Nicodem, Déu dóna el seu Fill al “món” per alliberar l’home del mal, que porta en si la definitiva i absoluta perspectiva del sofriment. Aquest alliberament ha de ser realitzat pel Fill únic mitjançant el seu propi sofriment. I en això es manifesta l’amor infinit: l’amor salvífic» (Sant Joan Pau II)

- «Sentim dins nostre que Déu ens estima, ens estima de veritat. Aquesta és l'expressió més senzilla que resumeix tot l’Evangeli: Déu ens estima amb un amor gratuït i sense mesura» (Francesc)

- «L’amor de Déu a Israel és comparat a l’amor d’un pare al seu fill (Os 11,1). Aquest amor és més fort que l’amor d’una mare als seus fills. Déu estima el seu poble més que un espòs la seva esposa estimada (Is 62,4-5); aquest amor fins vencerà les pitjors infidelitats. Arribarà fins al do més excels: ‘Tant va estimar Déu el món, que va donar el seu Fill unigènit’ (Jn 3,16)» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 219)